

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.387 van 19 februari 2001
in de zaak A. 56.890/IX-2102.**

In zake : Roger BROERS,
wonende te RUMST,
Eekhovenweg 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. PEETERS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Roger BROERS
op 14 maart 1994 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van de minister van Justitie
van 31 januari 1994 waarbij geweigerd wordt hem te
erkennen als wapenverzamelaar;

Gezien de memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker, die
tevens het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging
bevat, en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 22 december 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2001;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat P. PEETERS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Op 18 november 1991 dient verzoeker bij het provinciebestuur van Antwerpen een aanvraag in om erkenning als verzamelaar van "alle categorieën wapens en munities".

1.2.1. In een brief van 28 februari 1992 meldt de politiecommissaris van Rumst aan de gouverneur van de provincie Antwerpen, onder meer, dat verzoeker in het bezit is van vijf oude wapens, ongeveer 120 jaar oud, waarvan ofwel geen munitie meer verkrijgbaar is ofwel waarvoor geen vergunning is vereist.

1.2.2. Tijdens zijn vergadering van 16 maart 1992 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Rumst een gunstig advies uit.

1.2.3. In een brief van 25 juni 1992 stelt de procureur des Konings bij de rechtbank van Antwerpen dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag omdat de reden van het verzoek niet in overeenstemming is met de bedoeling van de wetgever, namelijk de erkenning als verzamelaar toe te staan op grond van het bezit van een museum of een privé-collectie van historische aard, terwijl verzoeker thans slechts over vijf wapens beschikt welke beschouwd worden als behorende tot de categorie "wapens voor wapenrekken".

1.2.4. Op 10 november 1992 stelt de arrondissementscommissaris van Antwerpen aan de gouverneur van de provincie Antwerpen voor de gevraagde erkenning als wapenverzamelaar af te wijzen omdat verzoeker "slechts enkele niet vergunningsplichtige wapens voor wapenrekken (bezit) zodat er geen aanleiding bestaat tot het verlenen van de vergunning".

1.3. De gouverneur van de provincie Antwerpen beslist op 19 november 1992 de gevraagde erkenning te weigeren, aangezien "het actueel wapenbezit van de aanvrager zeer beperkt is en uitsluitend bestaat uit wapens voor wapenrekken zodat er geen sprake is van een aanzet tot een verzameling van vergunningsplichtige wapens en er geen aanleiding bestaat om het afleveren van een vergunning voor verzamelaar te overwegen", en "Overwegende dat de openbare veiligheid moet primeren".

1.4. Verzoeker stelt op 1 december 1992 beroep in bij de minister van Justitie tegen het bovenvermeld besluit van de gouverneur van de provincie Antwerpen.

1.5. In een brief van 4 januari 1993 aan de minister van Justitie verduidelijkt de provinciegouverneur nog bijkomend dat de orde en de veiligheid in het gedrang komen indien erkenningen voor verzamelaars

worden toegestaan zonder dat er ernstige redenen voorhanden zijn. Hij wijst erop dat een ongebreideld erkenningsbeleid ertoe zou leiden "dat elke wapenliefhebber het statuut van verzamelaar zou aanvragen waardoor hij -zonder enige controle- vrijelijk alle oorlogs- en verweerwapens zou kunnen aanschaffen".

1.6. In een nota van 14 december 1993 stelt het bestuur burgerlijke en criminele zaken van het ministerie van Justitie aan de minister van Justitie voor het beroep van verzoeker te verwerpen. Dat advies steunt op de volgende overwegingen :

"- Indien de bedoeling van de wetgever erin bestaat de erkenning van verzamelaar toe te staan op grond van het bezit van een museum of een privécollectie van historische aard, dient het beroep van de heer BROERS als ongegrond afgewezen. Betrokkene beschikt thans slechts over 5 wapens welke beschouwd worden als behorende tot de categorie wapens voor wapenrekken.

- In geval van erkenning als wapenverzamelaar, verkrijgt de betrokkene de mogelijkheid om vrij en zonder afzonderlijke machtiging de oorlogs- en verweerwapens te verkrijgen om de verzameling aan te vullen.

Het gevaar voor de openbare orde moet niet enkel beschouwd worden op het ogenblik van de aanvraag maar bovendien in de nabije toekomst. De heer BROERS maakt immers gewag van het aanschaffen van 'alle categorieën van wapens en munitie', zonder nadere precisering. De heer BROERS heeft nooit een omstandige lijst kunnen overmaken vermits er van een verzameling nog geen sprake is. Hierdoor is het onmogelijk om op een éénduidige wijze het historische karakter te beoordelen. De orde en veiligheid komen in het gedrang indien erkenningen voor verzamelaars worden toegestaan zonder dat daartoe ernstige redenen zijn".

1.7. Op 31 januari 1994 verwerpt de minister van Justitie het beroep van verzoeker tot het verkrijgen van een erkenning als wapenverzamelaar. Dat besluit is als volgt gemotiveerd :

"Gelet op de wet van 3 januari 1933 op de ver-
vaardiging van, de handel in en het dragen van wapens

en op de handel in munitie, gewijzigd bij de wet van 30 januari 1991, inzonderheid op de artikelen 1, 2, 14 en 27, lid 2;

Gelet op het koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933, inzonderheid op de artikelen 1 tot 8;

Gelet op de omzendbrief van 23 september 1991 betreffende de inwerkingtreding van de nieuwe wettelijke en reglementaire bepalingen betreffende de vuurwapens, inzonderheid punt 4;

Overwegende dat de erkenning als wapenverzamelaar slechts kan worden verleend op grond van het bezit van een museum of een privécollectie van historische aard;

Overwegende dat de heer BROERS geen wapenverzameling bezit zoals bedoeld in de wet";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in wat als een eerste middel tegen de bestreden ministeriële weigeringsbeslissing kan worden beschouwd, aanvoert :

"Op 2-2-1994 : weigering van de Minister van Justitie. Dit is niet conform de officieuze coördinatie van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie, gewijzigd bij de wetten van (...) en 5 augustus 1991. Waarvan artikel 1, vierde lid, bepaalt dat : 'De erkenning kan alleen worden geweigerd om redenen die verband houden met de handhaving van de openbare orde. Elke beslissing tot weigering vanwege de Minister of de provinciegouverneur moet met redenen omkleed zijn";

2.1.2. Overwegende dat het bestreden ministerieel besluit van 31 januari 1994 de hiervoren onder 1.7. overgeschreven formele motivering bevat, welke verwijst naar het feit dat verzoeker geen wapenverzameling -museum of privé-collectie van historische aard- als vereist door de wet bezit; dat weliswaar daarin niet met zoveel woorden wordt gesteld dat die redenen de openbare orde betreffen; dat die woorden echter in die zin kunnen worden opgevat en zulks overigens wordt bevestigd door de aan het bestreden besluit voorafgaande adviezen, inzonderheid dat hiervoren overgeschreven sub 1.6.; dat

verzoeker zelf in zijn verzoekschrift niet uitlegt waarom de gegeven motivering niet met de openbare orde in verband gebracht kan worden; dat het middel onder dat oogpunt dan ook wegens onduidelijkheid niet ontvankelijk is; dat een initieel onontvankelijk middel niet ontvankelijk gemaakt kan worden door aanvullingen in latere memories;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in wat als een tweede middel kan worden beschouwd, aanvoert :

"Dit is ook niet conform het Koninklijk besluit van 20 september 1991 tot uitvoering van de wet van 3 januari 1933 op de vervaardiging van, de handel in en het dragen van wapens en op de handel in munitie artikel 5: 'De Minister van Justitie doet uitspraak binnen vier maanden te rekenen vanaf de ontvangst van het beroep en geeft aan betrokkene kennis van zijn beslissing bij aangetekend schrijven met ontvangstbewijs'. Dit is dus geen 4 maanden, maar 14 maanden";

2.2.2. Overwegende dat op het overschrijden van de termijn van vier maanden geen sanctie staat, zoals bijvoorbeeld, dat de vergunning geacht wordt verkregen te zijn; dat die termijn dan ook moet worden opgevat als een termijn van orde; dat overigens, zelfs indien de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd louter wegens overschrijding van de termijn van vier maanden, de minister een nieuwe beslissing zal moeten nemen welke noodzakelijk ook buiten die termijn valt, in een redelijke dan wel in een onredelijke mate, en zonder dat zijn beoordelingsbevoegdheid daarbij in enige mate beperkt wordt; dat het middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een wat als een derde middel te beschouwen valt, aanvoert :

"Deze weigering is eveneens niet in overeenstemming met de omzendbrief 1260/I/6bis van 20 september 1991 voor de uitwerking van de nieuwe wettelijke en reglementaire bepalingen betreffende de vuurwapens deel 1 C punt 1 draagwijdte van de erkenning voor

verzamelaars tweede lid: 'De verkrijging van de erkenning biedt aan de verzamelaars de mogelijkheid om vrij en zonder afzonderlijke machtiging de oorlogs- en verweerwapens te verkrijgen waaruit de verzameling zal bestaan'';

2.3.2. Overwegende dat verzoeker blijkbaar met dit middel wil aantonen dat de aanvrager op de datum van de erkenning nog geen verzameling zoals bedoeld in de wet moet bezitten;

2.3.3. Overwegende dat de aangehaalde omzendbrief niet de bedoeling heeft iets toe te voegen aan de wapenwet van 3 januari 1933; dat uit artikel 27, tweede lid, van de wapenwet kan worden afgeleid dat men actueel reeds een aantal oorlogs- of verweerwapens moet bezitten, evenals uiteraard de daarvoor vereiste vergunningen, om erkend te worden als verzamelaar; dat die erkenning immers meebrengt dat de verzameling dan, zonder telkens een afzonderlijke machtiging te moeten vragen, vrijwel onbeperkt kan worden uitgebreid; dat aangezien in de ingeroepen omzendbrief naar de voorwaarde van het reeds bezitten van een verzameling wordt verwezen, zulks bijkomend de conclusie wettigt dat deze met zijn verwijzing naar de mogelijkheid in de toekomst wapens te verwerven niet de bedoeling heeft erkenningen mogelijk te maken louter voor de toekomst; dat overigens de vraag kan rijzen, en in deze zaak de verwerende partij ze ontkennend heeft beantwoord, of het wel strookt met de openbare orde iemand die geen verzameling bezit een vrijbrief te geven om vrijwel zonder beperking oorlogs- en verweerwapens te verwerven; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien februari 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	A.-M. GOOSSENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. -M. GOOSSENS.

J. DE BRABANDERE.